

1998-2000; Темпус III – 2000-2006. З 2007 року розпочався етап четвертий — Темпус IV – 2007-2013. 2014-2020 роки – нова освітня програма ЄС Еразмус плюс, яка включила напрямок нарощування потенціалу (Capacity Building) у вищій освіті. in Higher Education (ex-Tempus).

У співпраці з європейськими університетами, завдяки системі подвійного керівництва, захищені докторські дисертації, що мають визнання в Україні та Європі.

Український державний університет залізничного транспорту має творчі контакти і плани з підготовки кадрів залізничників з вищими навчальними закладами європейських країн.

У рамках реалізації проекту Європейського Союзу ТЕМПУС IV програми МієGVF «Магістр інфраструктури і експлуатації високошвидкісного залізничного транспорту» 10 березня 2016 року відбулося урочисте засідання вченої ради Українського державного університету залізничного транспорту. На цьому засіданні були вручені дипломи першому випуску магістрів «Менеджер високошвидкісних залізничних систем» Національної консерваторії мистецтв і ремесел (Париж, Франція).

У засіданні взяли участь ректор Національної консерваторії мистецтв і ремесел професор Олів'є Фарон, начальник Регіональної філії ПАТ «Укрзалізниця» Південна залізниця Микола Уманець, представник Національного товариства залізниць Франції, Директор міжнародних проектів Східної Європи Фредерік Парде.

Попереду насичені інноваціями освітні зміни в житті університету.

О.В. Кравченко, Г.Ф. Арбузов

МЕТОДИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ІНТЕГРОВАНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ІСТОРІЯ УКРАЇНИ ТА УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ»

Метою викладання новоствореної навчальної дисципліни «Історія України та української культури» є формування цілісного уявлення про історичний розвиток українського народу та його культури, сприяння становленню історичної свідомості майбутніх фахівців, усвідомлення нерозривного зв'язку між минулим і сучасністю, їхньої самоідентифікації як громадян Української держави, виховання почуття національної гідності й честі, громадянського патріотизму, відповідальності за долю країни.

Об'єднання історії України та історії української культури в одному навчальному курсі має певні переваги. Синхронне висвітлення суспільно-політичних і культуротворчих процесів дає змогу проаналізувати їх взаємний вплив, уникнути дублювання, «занурити» студентів в історію, «ввести людину в минуле», значною мірою урахувати профіль

залізничного вишу. Цьому ж сприяє вивчення студентами історії інших наук (природничих, технічних, гуманітарних), де простежуються персоналії, факти, події, які є невід'ємною складовою розвитку загальної історії культури українського народу.

Висока концентрація навчального матеріалу в інтегрованому курсі, необхідність самостійного опрацювання його значної частини студентами вимагають вирішення низки змістових, дидактичних і методичних проблем. Серед останніх найважливішим є визначення ефективних засобів організації пізнавальної роботи студентів (більшість яких мають дискретно-логічний, тобто технічний склад мислення, несистемні знання шкільного курсу історії України) на лекціях, семінарах та у позааудиторний час.

В умовах кризи традиційної лекції важливо оптимально визначити вид лекційного заняття з історико-культурологічної дисципліни. Перспективним є застосування їх нетрадиційних видів: **лекція культурно-історичних аналогій**, яка дає змогу формувати світогляд за рахунок порівнянь, навчає систематизації, відбору актуальних аспектів історичного досвіду; **лекція-візуалізація**, тобто передача усної інформації, перетвореної у візуальну форму технічними засобами навчання (за умови обладнання ними аудиторії); **лекція-конференція**, що включає не тільки інформацію викладача, а й короткі доповіді студентів, які є результатом їх самостійної роботи; **лекція-екскурсія**, яка проводиться, наприклад, у музеї та ін.

Для активізації роботи студентів на семінарських заняттях доцільною є підготовка проблемно-пошукових завдань із застосуванням комп'ютерних технологій. Це тим більш важливо, бо для багатьох студентів медіасередовище є часто привабливішим і звичнішим, ніж текстовий посібник, у якому бракує яскравого ілюстративного матеріалу. Пропонуються завдання різних типів: підготовка презентацій чи відеоробіт, присвячених архітектурним пам'яткам, зразкам образотворчого мистецтва, музики тощо; висвітлення історичних портретів політиків, діячів освіти, культури; порівняння історико-культурних подій і процесів в Україні та в інших країнах або в різний історичний час; повідомлення про зміст експозицій історичного, художнього, літературного музеїв Харкова, які відображають певні аспекти соціально-політичного і культурного розвитку Слобожанщини в різні часи тощо.

Серед власне активних методів, які підвищують результативність семінарських занять, слід виокремити аналіз конкретних ситуацій, вирішення проблемних завдань, ситуаційні та імітаційні ігри, індивідуальні практикуми, «круглі столи», самостійне формулювання проблемних запитань доповідачеві, аналіз на основі засвоєного понятійного апарату актуальних проблем історії України та української культури, постановка й обговорення в межах теми семінарського заняття питань, які цікавлять студентів.